ב"ה | גיליון **748**
ערב שבת קודש
פרשת **נשא** תשפ"ה

** *		
20:20	19:04	י-ם
20:24	19:24	ת"א
20:22	19:17	חיפה
20:19	19:23	ב"ש

אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי **הרב יצחק גינזבורג** שליט"א

אוצר הפרשה

נשא – נשיאת פכים

עיקר סוד שרש **נשא** הוא **נשיאת** הפכים. זהו כח מיוחד, יהודי, עצמי – האפשרות לשאת יחד שני הפכים יחד. בספר התניא הדוגמה לכך היא שהיהודי בוכה ושמח גם יחד – בוכה כי יש לו יצר הרע, ושמח כי ה' איתו בכל מצב. הלב שלו נושא הפכים, וממילא הוא מתנשא עד אין סוף, כי זו התכונה העיקרית של ה' שגם הוא נושא הפכים. יהודי בוכה בחלל השמאלי של הלב על הלא-טוב שיש בו, וגם על הלא-טוב הכללי במציאות (אולי תוך מחשבה שאני אשם), אבל בצד ימין – שצריך תמיד להגבירו – הוא שמח עד אין סוף על כך שה' נמצא אתו עמו תמיד והוא יתברך עצם הטוב (וטבע הטוב להיטיב). צריך להאמין שה' הוציא אותנו ממצרים בכל רגע ובכל יום, ואם הוא מאמין אז ה' עושה לו נסים בפועל. זה שרש נשא – נשיאת הפכים. בתוך שרש נשא נושא ההפכים, האות נושאת ההפכים היא א – י למעלה ו-י למטה שהן שתי הפכים, וקו באמצע שנושא ומחבר אותם.

(מוצאי ה' טבת ע"ו)

אוצר האמרה

חסידות – הנכונות לרדת ולהתלכלך כדי להשפיע

נלמד עוד משהו יפה מהבעל שם טוב (שיום ההילולא שלו חל בחג השבועות – ו' סיון). כולם צריכים להיות משפיעים, שלוחים שיוצאים להשפיע טוב על עם ישראל. הבעל שם טוב לימד – דבר שכתוב כמה פעמים בכתר שם טוב ובעוד מקומות – שבשביל להשפיע, גם הצדיק הגדול, צריך לרדת ממדרגתו כדי להתחבר עם ה'עמך'. תוך כדי שהוא יורד הוא צריך לוותר, צריך להקריב – זו מסירות נפש עבור הצדיק. לרדת מהמדרגה שלו בשביל להתחבר עם העם, עם המושפעים שלו, כדי להיטיב אתם.

"כל העוסק עם מנוול מתנוול" – וצריך לעשות זאת, צריך להיות מוכן להתלכלך

מהי חסידות? "טבע הטוב להיטיב". ידוע ש"מח שליט על הלב", אבל "טבע הטוב להיטיב" היינו הטבע הטוב של הלב, פנימיות הלב, שצריך להתגבר גם על המוחין – במוחין עיקר העליות וצריך לרדת מהם. יש עוד יותר מסירות נפש והקרבה כאשר בירידה ממדרגתך אתה גם מתלכלך. "כל העוסק עם מנוול מתנוול" – וצריך לעשות זאת, צריך להיות מוכן להתלכלך. זהו כלל גדול של הבעש"ט – כלל מאד חשוב לדור שלנו. אפשר היה לומר שבדור שלנו לא שייך בכלל – כי אין בעלי מדרגות. אף על פי כן – הכל יחסי. יחסית, יש עדיין קצת בעלי מדרגה, ובעל המדרגה צריך לרדת ממדרגותיו כדי להתחבר לעם ולהשפיע עליו. רק חסידות אומרת זאת – לא תמצא כזה רעיון לא בחסידות, זו חסידות טהורה, חסד טהור.

חסד הוא הרצון להיטיב ומסירות הנפש להיטיב. כמו שהבעש"ט עצמו בשביל להיטיב קבל על עצמו בכיף, בשמחה הכי גדולה, להפסיד את כל העולם הבא שלו עבור יהודי. הוא לא סתם התלכלך, אלא הפסיד את כל העולם הבא שלו! כאשר אמרו לו שמכיון שהפציר יותר מדי עבור מישהו – לישועה על-טבעית – הוא הפסיד את כל העולם הבא שלו הוא קם ורקד, שבעת אני יכול לעבוד את ה' לשמה בלי שום נטיה ופניה, בלי עולם הבא.

(אור לח"י אלול תש"פ)

אוצר הפתגם

צריך לדעת שהתורה היא אמת, ואני לא צריך להביא את התורה אל השכל שלי אלא להביא את השכל שלי אל התורה.

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

"וישם לך שלום"

אנחנו יודעים שאחת מאבני החן בתורה, היהלום שבכתר, היא "הברכה המשולשת", שהיא אחד הנושאים העיקריים בפרשת נשא. ברכת כהנים המורכבת משלש ברכות: "יברכך הוי' וישמרך. יאר הוי' פניו אליך ויחנך. ישא הוי' פניו אליך וישם לך שלום".

שיא הברכה השלישית, שיא ברכת כהנים, הוא "וישם לך שלום". אנחנו אומרים ברכת כהנים כל יום, בה רואים (על פי הכלל ש"הכל הולך אחר החיתום") שהברכה העיקרית היא שלום ("הוי' יברך את עמו בשלום" – שלום הוא ה"כלי מחזיק ברכה לישראל") – שלום בעולם, שלום בעצמי, בנפשי. שלום בלשון הקדש הוא גם לשון שלמות – השלום יוצר מציאות שלמה (כמו בריאות טובה-שלמה). חז"ל אומרים "גדול השלום" – הברכה הגדולה ביותר בעולם היא השלום. זו הברכה שהתורה מברכת אותנו בברכת כהנים – הכהנים הם "שלוחי דרחמנא" לברך אותנו וגם "שלוחי דידן" בשביל לקבל מה' את הברכה עבורנו.

חז"ל בספרי, מדרש הלכה שמפרש את מלות התורה, משייכים כל חלק בברכת כהנים למשהו מסוים. הם מסבירים על "וישם לך שלום" – "זה שלום תורה". דברי חז"ל בעצמם דורשים הסבר. מה הכוונה? יש משהו יחודי בתורה, שיש לה כח לעשות שלום בין דעות שונות ואפילו מנוגדות. אנחנו יודעים שתנא אחד אומר כך ותנא אחד אומר אחרת, כמו בית שמאי ובית הלל, שתי דעות מנוגדות – אבל "אלו ואלו דברי אלהים חיים". זהו משהו מהותי בתורה, שהיא עושה שלום בין הפכים, נשיאת הפכים, שהוא בעצם פרדוקס – יחוד אמתי ומוחלט בין שני הפכים.

השלום הזה, שהוא חיבור של דעות שונות והפוכות, יתגלה בימות המשיח. בעולם שלנו אין לנו אפשרות להבין זאת. אנחנו מאמינים בכך, אבל ההתגלות של נשיאת ההפכים – היכולת לשאת הפכים ביחד כאחד – היא משהו שמעל ההכרה שלנו. לכן הרמז הזה שייך לכתר, העל-מודע – שם התורה עושה שלום בין הדעות ובין האנשים שאומרים את הדעות.

דעה בתורה משקפת אמת פנימית של הנשמה, כאשר האמת הפנימית של נשמות שונות מתגלה בדעות הפוכות. הכח של התורה הוא שבסוף הכל יהיה בשלום ואהבה. כך חז"ל דורשים על הפסוק "את והב בסופה" – בתחלה יש "מלחמתה של תורה", דיון שהוא כמו מלחמה, אבל הסוף הוא אהבה ושלום.

כך מוסבר פירוש חז"ל ל"וישם לך שלום", "זה שלום תורה" – הגילוי שכל הדעות השונות הן אמת אלקית אחת. כל נפש אלקית בישראל היא "חלק אלוק ממעל ממש", והאלקות לא מתחלקת לחלקים נפרדים – כל חלק משקף את השלמות, כל חלק הוא הכל ("התופס בחלק מן העצם תופס בכולו"), והשלום הוא הגילוי שכל הדעות הן אחת.

נאמר עוד נקודה: אמרנו שבלשון הקדש שלום מובנו גם שלמות. השלום של התורה הוא השלום של ה', כי "אורייתא וקוב"ה כולא חד". מהו השלום של ה'? מופיע באחד מספרי הקבלה הראשונים שהשלמות של ה' היא שיש לו כח בגבול כמו שיש לו כח בלי-גבול. ה' הוא בלתי-מוגבל, אבל כדי להיות שלם הוא לא יכול להיות חסר שום דבר – לא יכול להיות חסר גם את ההיפך. הוא אין סופי, לפני הבריאה המוגבלת, אבל אם אומרים שהוא רק אין סוף, ואין לו כח 'סופי', מחסרים את השלמות שלו. זהו דבר מאד עמוק, שהשלמות – שהיא השלום – של ה' היא בכך שדבר אין סופי פשוט כולל גם פרטים סופיים.

> הכח של התורה הוא שבסוף הכל יהיה בשלום ואהבה

השלום הזה משתקף גם בשלום של התורה: התורה היא אין סופית ("ארחה מארץ מדה ורחבה מני ים"), אבל היא מתייחסת לפרטים ולכל דבר בתורה יש שיעור – היא בלתי-מוגבלת יחד עם גבול בו-זמנית. זהו השלום של ה' והוא משתקף גם בשלום של התורה. כל ההגבלות וההגדרות והשיעורים הם חלק מהשלם הבלתי-מוגבל. לכן החכמים השונים, כל אחד לפי שורש נשמתו ונטייתו, כולם חלק מהאחד האין-סופי, שאין לו גבול. במתמטיקה יש משהו מוגבל (לימיט) ומשהו בלתי-מוגבל – היכולת לחבר בלי-גבול עם 'לימיט' היא ה'"וישם לך שלום' זה שלום תורה".

(ד' אלול תשפ"א)

אוצר קצר

פחד או אי פחד – תלוי אם אתה לעצמך או אתה חלק מהכלל

אם אתה לא לעצמך, אם אתה חלק מהכלל – אין פחד. כמו שהבעל שם טוב אומר "לא לפחד משום דבר". איך אפשר להגיע לזה? לקיים את הצוואה, הסיפור הראשון של הבעל שם טוב שמספרים לילד, איך אפשר? כשאתה חלק מהכלל אתה נצחי ("צבור לא מת"), אבל גם לא צריך לחשוב על כך – ברגע שאתה חלק מהכלל אין פחד כלל. ברגע שאתה לעצמך יש מקום לפחד.

מתי אדם יכול לפחד? אני הולך לזרוק אותך לבור – אתה מפחד. מתי אתה מפחד כשאומרים לך שזורקים אותך לתוך הבור? שייך רק אם יש לך מודעות – זהו סוג של מודעות עצמית. אם אתה פרט – הפרט הזה יכול לפחד (פחד היינו פרט אחד). **כשהנשמה מקבלת איזו מודעות עצמית היא מתחילה לפחד.**

(כ"ח מנחם-אב ע"ז)

מהנדס עיצוב: דעה אביחיל | 054-6580146